

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑ. ΛΕΗ20.

ΦΥΛΑ. ΠΡΩΤΗ. ΛΕΗ. 40.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα καὶ υποχρεωτ. δι' ἐν ἔτος ἐν Ζακύνθῳ ἀνά τριμ. δρ. 2.
Ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἐτησίαι 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. χ. 10.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 21 10ΕΜΒΡΙΟΥ 1886. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 15.

Ποιήσεις—Σκαλτσούνη Μαρτινέλη, Παράσχου, *Laffon*, Ἀννίνου, Ἐτοιμορόπου, Ἀγγέλου, Μάτεσι, Καψοκεφάλου, Θεόγνιδος, Περόντζα, Ἄσματα δημοτικά.—Φωσκόλου Ὅρτις, Μετάρρ. Γ. Κ. Σφήκα.—Κλέων Ραγκάβης, ὑπὸ Σ. Δ. Δε-Βιάζη.—Ἀγγελίαι.

ΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ ΤΩΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙΚΩΝ ΦΡΟΥΡΙΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ.

... οὐδ' ἴσ' ἔσται εὐκατακλίτης

Κατεκρήμνισαν ἐπάλξεις καὶ τοῦ Νέου μας φρουρίου
Μὲ εὐαίσθητον καρδίαν ὡς ἐκείνην τοῦ δημίου!
Καὶ τὸ οὐρρα ἐκφωνοῦσαν οἱ γενναῖοι μαχηταὶ
Ἠλὴν τῶν λίθων νικηταί...
Ἄλλ' ἀντὶ μίαν κατάραν ν' ἀποσπᾶ ὁ κάθε λίθος
Ἐκ τοῦ Ἑλληνος τὸ σῆθος,
Γύρωθεν τῶν ἐρειπίων ἔθνικὸς ἦτο χορός,
Κ' ἔφαλε τὸ ἄσμα τοῦτο τῆς Κερκύρας ὁ λαός:

Εἰς τὴν γῆν μας ἄς ἀνθίσῃ Τὸ ὠραῖο καλοκαῖρι
Ἡ ἐλεύθερη μυρτιά Ἐς ἡμᾶς ἦτο χειμωνιά,
Καὶ ὁ Ἀγγλὸς ἄς κρημνίσῃ Καὶ τὴν πράσινή μας φτέρη
Κάστρα, πόλεις, καὶ χωργιά. Κατεπλάκωσε χιονιά...

Πατριῶται ἐξυπνήστε Νὰ ὁ Μάρτης ἴπου προβαίνει
Ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς σκλαβιάς, Μὲ τὴν Ἐνωσι μαζῆ,
Καὶ μὲ σέβας χαιρετῆστε Νὰ χαροῦμε ἀδελφωμένοι
Τὴν αὐγὴν ἐλευθερίας. Τῇ διπλῇ μας ἑορτῇ.

Ἄς κρημνίζονται οἱ λίθοι Εἰς τὴν γῆν μας ἄς ἀνθίσῃ
Δι' αἰσχροῦ βανδαλισμοῦ, Ἡ ἐλεύθερη μυρτιά,
Τὰ Ἑλληνικά μας σῆθη Καὶ ὁ Ἀγγλὸς ἄς κρημνίσῃ
Κάστρα εἶναι ἔθνισμοῦ. Κάστρα, πόλεις, καὶ χωργιά.

Ἐν Αἰξουρίῳ, Φεβρουάριος;—1864.

Η. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ.

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΦΙΛΙ!

Τὸ θυμᾶσαι τὸ πρόσχαρο βράδῳ
 'ποῦ βρεθήκαμε οἱ δύο μας κρυφά;
 Ποιὰ θερμὴ μᾶς ἐμάγευε ἀγάπη!
 ποιὰ μᾶς ἀναβε σπίθα γλυκειά!

Εἰς τὰ στήθη μας ἔβραζε ἡ νειότη
 καὶ σφικτὰ μᾶς 'κεντοῦσε ἡ ζωὴ,
 ὥσπου ἐνώσαμε χεῖλη μὲ χεῖλη
 'ς ἓν ἀφράτο κ' ἔγκαρδιο φιλί.

'Σ ἓνα μέλλον σπαρμένο ἀπὸ ρόδα
 ἐπλανώμασθε τότε κ' οἱ δύο...
 κί' ὁμως ἤλθε, ξανᾶλθε τὸ βράδῳ
 καὶ μαζὶ δὲν μᾶς εὔρηκε πλειό.

'Κεῖνο τ' ὄνειρο πλειὸ δὲν γυρίζει·
 ἐξαλείφθη 'ς τὴν πρώτη του αὐγῇ.
 'Αχ, οἱ πόθοι μας 'πνίγηκαν ὅλοι
 εἰς ἐκεῖνο τὸ μόνο φιλί!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΑΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΓΕΩΡ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Εἰς ἔρωτα καὶ κορὴν

Εἶδες τὸ φίλημα
 'Ποῦ πρωτοδίνει
 Τὸ γλυκοβύζαστο
 Μικρὸ παιδί,
 'Ἡ πῶς χαμογελά
 Καὶ καταπίνει
 Τὸ πρῶτον ὄνειρον
 'Όταν ἰδῇ;

'Ετσι ἀθῶον,
 Κόρη μου φαίνεσαι,
 Κ' ἡ ἔρημή μου
 Καρδιά πονεῖ,
 Γιατ' ἑνὸς ψεύτη
 Ν ἀκοῦς εὐφραίνεσαι
 Τὴν ἀσημένια
 Γλυκειὰ φωνή.

ΤΟ ΡΙΠΙΔΙ ΤΗΣ.

'Ετυχε ποτὲ σιμὰ της
 Νὰ καθίσσης μιὰ στιγμή,
 Νὰ ἰδῆς τὰ θέλγητρά της,
 Τὸ κομψό της τὸ κορμί;

'Σὰν γοητευμένο φίδι
 Νὰ ἰδῆς μὲ προσοχῇ
 Τὸ χρυσό της τὸ ριπίδι
 Πῶς τὸ παίζει μιὰ ψυχῇ;

Τὸ ποιδι τῆς Ἀφροδίτης
 Στέκει ἐμπρός της χαροπὸ,
 Καὶ κρυφά, κρυφά 'ς τ' αὐτί της
 Ψιθυρίζει ἓνα σκοπό.

Τερπνοὶ ζέφυροι πετοῦνε
 Γύρω της κί' ὅλο χαρὰ
 Τὰ χειλάκια της φιλοῦνε
 Τὰ γλυκὰ καὶ δροσερά.

'Σὰν Νεράϊδα ἐκείνη,
 'Όλο χάρι κ' εὐμορφιά,
 Σὲ μαγεύει, 'σὰν σοῦ ρίχνει
 Κάπου, κάπου μιὰ ματιά.

Μὰ ἂν θές νὰ καταλάβης
 'Ἡ καρδιά της τί φρονεῖ,
 Τὸ ριπίδι της μὴ παύης
 Νὰ κυττάζης πῶς κινεῖ.

'Αν τὴν 'δῆς πῶς τὸ ἀνοίγει
 Κί' ὀλοένα τὸ σφαλᾶ
 Κ' ἡ 'μιλιά της εἶν' ὀλίγη,
 Τότε ἔλπιζε καλά.

Τὸ βαστά, τὸ καμαρώνει
 Κάθε μιὰ μὲ προσοχῇ,
 Τί δουλιαὶς ὅμως σκαρώνει
 Ξεύρει μόνον μιὰ ψυχῇ.

'Όσο βλέπης πῶς προβαίνεις
 Κ' εἶν' τὸ κύμα καθαρὸ,
 Λέγε πάντα πῶς πεθαίνεις,
 Κάμε ὄρκον φοβερό.

Μ' ἂν ἀρχίσῃ τὸ ριπίδι
 Πάτ, πάτ, πάτ νὰ τὸ κινῇ,
 'Ασχημο σημάδι δίδει
 Μόλα ἀμέσως τὸ πανί.

Πρέπει 'σὰν καλὸς πιλότος
 Νὰ γνωρίζῃς τὸν καιρὸ,
 'Αν φουσᾶ βορρειαὶς ἡ νότος
 'Ἡ μελλέμι δροσερό.

Ναί, τοῦ ἔρωτος πυξίδα
 Εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχῇ,
 Τὸ ριπίδι μόνον εἶδα
 'Σὰν τὸ παίζῃ μιὰ ψυχῇ.

Κάθε κίνημάτου ἔχει
 Σημασία καὶ σκοπό·
 'Ενα λέγει «πέρα βρέχει»,
 'Άλλο λέγει «σ' ἀγαπῶ.»

'Σὰν νὰ ἔχη νοῦ καὶ στόμα
 Σοῦ ξηγεῖται καθαρὰ,
 Καὶ τηλεγραφο ἀκόμα
 Σοῦ τραβᾷ ἀπὸ μακρὰ.

'Όλαις, εὐτυχῶς, δὲν ξέρουν
 Τὸ ριπίδι πῶς 'μιλᾷ,
 'Άλλως ἤθελον μᾶς φέρουν
 'Ανω, κάτω τὰ μυαλά.

GUSTAVE LAFFON

ΑΣΜΑ ΔΕΙΛΟΥ ΕΡΑΣΤΟΥ

Τὴν ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα περιπαθῆ... τὸ βλέπω
 Τὰ ἄνθη πλὴν τοῦ ἔρωτος ὡς οἱ λοιποὶ δὲν δρέπω.
 Δειλὸς δὲν εἶμαι, καὶ ποθῶ, ποθῶ νὰ προχωρήσω,
 Πλὴν ἀκουσίως στρέφεται τὸ βῆμά μου ὀπίσω.
 Μοὶ λέγει ἔνδον μου φωνὴ κρυφία τις — ὀμίλει.
 Οἰλόγαιμου πλὴν σβέννονται πρὶν ἀνοίχθω τὰ χεῖλη
 Εἰς πάντης δλέρμας τὴν γῆν ὁ ὀφθαλμὸς μου νεύει
 Καὶ ὅμως τῆς καρδίας μου αὐτὴ ἡγεμονεύει,
 Καὶ ὅμως δι' ἐμὲ τὸ πᾶν εἶν' ἡ μορφή ἐκείνη...
 — Καλλίτερον ὁ ἔρωσ μου ἀπόκρυφος νὰ μείνη.

Εἷς φίλος μου πλησίον μου προχθὲς τὴν νύκτα ἤτο·
 Τοὺς εὐτυχεῖς τοῦ ἔρωτος φαιδρῶς μοὶ διηγεῖτο·
 Μὲ πόσῃν ζέσιν ὀμιλῶν περὶ αὐτῶν ἐλάλει!
 Ἐνθουσιῶν διέγραφε τῆς φίλης του τὰ κάλλη
 Τὴν πρώτην των συνάντησιν, καὶ τόσας ἀναμνήσεις,
 Καὶ μὲ ἠρώτα μειδιῶν — Καὶ σὺ δὲν θ' ἀγαπήσῃς;
 Ὅμως ἐγὼ βαρύθυμος καὶ κατηφῆς εἰσίγων,
 Πολὺ μ' ἐλύπει τὴν πληγὴν τὴν κεκρυμμένην θίγων.
 Ἐγὼ ἠγάπησα πολὺ... πλὴν μ' ἀγαπᾷ ἐκείνη;
 — Καλλίτερον ὁ ἔρωσ μου ἀπόκρυφος νὰ μείνη.

Χθὲς τὴν πρωΐαν πλανηθεὶς σιωπηλὸς καὶ μόνος
 Τὸ βῆμα ἔφερον ἐντὸς τοῦ χλοεροῦ λειμῶνος.
 Τὸ ἔαρ ἔψαλλον φαιδρὰ, πτηνῶν εὐλάλων, μέλη,
 Ὁ ἥλιος ἐτόξευε τὰ ζωηφόρα βέλη,
 Καὶ ἐχαιρέτα μειδιῶν ἕκαστον ἄνθος θάλλον.
 Ἐν ἄνθος ἔθαλλεν ἐκεῖ, μικρὸν μετὰ τῶν ἄλλων
 Ἀπὸ τὰ βλέμματα αὐτοῦ τὸ ἐκρυπτεν ἡ χλόη,
 Αὐτὸς τῷ ἔδιδε ζῶην καὶ ὅμως τὸ ἠγνόει.
 Τὸ ἄνθος εἶν' ὁ ἔρωσ μου καὶ ἥλιος, ἐκείνη.
 — Καλλίτερον, καλλίτερον ἀπόκρυφος νὰ μείνη.

Μίαν ἐσπέραν ἔαρος μὲ ψυχικὴν γαλήνην,
 Ἐθαύμαζον οἱ ἄνθρωποι τὴν ἰλαρὰν σελήνην,
 Ἐτις βραδεῖα, ὡς δειλὴ συνεσταλμένη κόρη,
 Κατάργυρος ἀνέτελλεν εἰς τὰ πλησίον ὄρη.
 Μικρὸς ἀστὴρ ἀπέναντι ὀλίγην λάμψιν χέων
 Μὲ τὰ ἔρεβθ' τῆς νυκτὸς ἐφαίνετο παλαίων.

Ὁ πόσον μεγαλείτερος τῆς Φοίβης ἴσως ἦτο,
 Καὶ πόσον φωτεινότερος! πλὴν δὲν παρετηρεῖτο.
 Κ' ἡ δύναμις τοῦ πάθους μου, εἶν' ἄγνωστος κ' ἐκείνη.
 — Καλλίτερον, καλλίτερον ἀπόκρυφος νὰ μείνη.

Ἀκτινοβόλος, γόησσα, ὄλη χαρὰ καὶ μῦρον,
 Ὁραία ὡς τὰ πλάσματα νεανικῶν ὀνείρων
 Διέρχεται ἐνίοτε αὐτὴ ἐνώπιόν μου,
 Πλὴν οὐδὲ κ' ἀν παρατηρεῖ τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν μου.
 Τὴν ἔλευσίντης ὁ παλμὸς τοῦ στήθους μου ἀγγέλλει·
 Ὁ! ἡ καρδία τὴν σιγὴν πλειότερον δὲν θέλει,
 Ἐπιθυμῶ τὸ πάθος μου νὰ τῇ ὁμολογήσω.
 Πλὴν ἀντὶ στήθους, ἀν σκληρὸν γρανίτην ἀπαντήσω;
 Ἄν μὲ ψυχρὸν μειδίαμα ἀποκριθῇ ἐκείνη;
 — Καλλίτερον ὁ ἔρωσ μου ἀπόκρυφος νὰ μείνη.

Ἄν κεκμηκότα μὲ δεχθῇ τοῦ ὕπνου ἡ ἀγκάλη
 Ἐνώπιόν μου ἡ μορφή τῆς κόρης θὰ προβάλλη.
 Εἰς τὴν πλουσίαν κόμην τῆς ἀστέρων φέρει στέμμα
 Καὶ μὲ ρεμβὸν μὲ θεωρεῖ καὶ γαληναῖον βλέμμα.
 Δὲν εἶμαι τότε ὁ δειλός· τὴν σιωπὴν μου λύω
 Καὶ τὴν πληγὴν τοῦ στήθους μου δακρύων τῇ δει-
 Ἡρέμα μ' ἀκροάζεται καὶ σιγηλὴ ἐκείνη (κνώω.
 Καὶ τὸ ἀγνόντης μέτωπον εἰς ἀσπασμὸν μοὶ τείνει,
 Καὶ πίπτει εἰς τὸ στήθος μου ὠχρὰ, βεβαρυμένη·
 — Μόνον ἐκεῖ ὁ ἔρωσ μου ἀπόκρυφος δὲν μένη.

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΑΛΛΑΕΙΑ!

Ἄφ' τὸ κρεββάτι σκώθηκες καὶ δένεις τὰ μαλλιά σου,
 Καὶ βλέπω τῆς μασχάλαις σου καὶ ἴλιγο ἀφ' τὰ βυζιά σου!
 Κ' ἐνῶ 'ς τὸ στοματάκι σου κρατεῖς τὴ μιὰ πλεξίδα,
 Καὶ πλέκεις 'ς τὰ χεράκια σου τὴν ἄλλη μ' ἀλυσίδα,
 Πλέκεις καὶ τὴν καρδοῦλά μου, πλέκεις καὶ τὰ μυαλά μου...
 Δὸς μου τ' ἀποχτενίδια σου καὶ κράτησ' τὴν καρδιά μου!

ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΟΣ.

Ψ ΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

Πουλάκι ξένο κι' έρημο, χαμένο άφ' τὸ κοπάδι,
 άφῆτε 'ς τὸν Ἀνθῶνά σας νά κτίσω τὴ φωληά μου.
 πρωτοπτερούγισα μικρὸ 'ς ἀνθόστρωτο λιβάδι
 ἴδικό σας, καί 'ς τὸν τόπο σας άφῆκα τὴν καρδιά μου!

Ἄγνωριστο 'ς τῆς ξενητιάς λιβάδια τριγυρνοῦσα
 μονάχο μου, κ' ἐγύρευα φωληά ναύρῳ καί ταίρι...
 κι' ἀκόμα θα ἐγύριζα, κι' ἀκόμα θά 'ζητοῦσα,
 ἢ τύχη ἂν δὲν ἤθελε 'ς τὰ μέρη σας μὲ φέρει.

Ψηλά πετώντας ἔσκυφα καί εἶδα τὸ νησί σας
 μὲ κάμπους μυριοχρώματους, λιβάδια ἀνθοστρωμένα,
 καί Παραδείσου μιὰ γωνιά μου ἴφάνηκε ἢ γῆ σας,
 'σάν εἶδα πῶς 'ς τὴ χώρα σας κανεῖς δὲν ἴιώθει ξένα.

ὦ ναί! 'ς τὸ μοσχονῆσί σας ἢ ξενητιά ξεχνιέται,
 ζαλίζει ἢ μεσχοβολιά τοῦ ξένου τὸ κεφάλι
 καί μέσ' 'ς τὰ περιβόλια σας ὁ δύστυχος γελιέται...
 δὲν ξέρει ἂν ὁ Παράδεισος θά'χη παρόμοια κάλλη!

Εἶναι μὲ τόσες εὐμορφίαι ὁ τόπος σας πλεμμένους
 ὁποῦ τὸ πρῶτο βῆμά του ὁ ξενος 'σάν πατήση
 νομίζει π' οὐρανοβατεῖ, καί μένει μαγεμμένος
 ἂν μαυρεμμάτα ἢ γαλανῆ ἔμπρός του ἀπαντήση.

Κ' εἰς ποιά νεράϊδα τοῦ νησιοῦ τὸ ἴμματι σου νά ρίψης;
 Μιὰ κρυφτοκέραυνη ἴμματιὰ σοῦ καίει τὴν καρδιά σου
 καί πρινπροφθάσης στεναγμὸ 'ς τὰ στήθη σου νά κρύψης
 δυὸ ἄλλα ἴμματια γαλανὰ σοῦ παίρνουν τὴ λαλιά σου!

Λές καί δὲν εἶναι γιὰ τὴ γῆ τ' ἀγγελικὰ κορμιά τους
 τοῦ Παραδείσου ἄγγελοι πῶχουν τὸ δρόμο χάσει
 λές πῶφεραν γιὰ μιὰ στιγμή αὐτοῦ τὰ βήματά τους
 νά ξαποστάσουν... κι' ἔπειτα νά φύγουν γι' ἄλλη πλάσι.

Νεραΐδες μ' ἀφρογέννητες καί κρινοζυμωμέναις,
 'ς τ' ὠραῖο νησί σας ὅποιος ζῆ, ζῆ 'ς τὸν Παράδεισό του
 σεμναῖς παιδούλαις τοῦ λαοῦ, 'ς τὴν ποίησι βαφτισμέναις
 ἄχ, πῶς κάνεις νά λησμονᾶ μαζῆ σας τὸ Θεό του! ;
 ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΣ

Πολλαῖς φοραῖς 'ς τὸ δρόμο ἀνταμωθήκαμε,
 Κρυφ' ἀπὸ τὴ μαμά σου ἐκυτταχθήκαμε.
 Τραγοῦδια χίλια δὴδὸ γιὰ σένα ἐτάμισα,
 Γλυκεριά μου φάνισσα.

Ποῦ τῆς καρδιάς μου νά σοῦ εἰπῶ τὰ βάσανα,
 Τόσος καιρὸς κι' ἀκόμη δὲν ἀνάσανα!
 Γιὰ σέ πονῶ, ἐκάηκα καί ἐρράγισα

Γλυκεριά μου μάγισσα.
 Μ' ἰάποφε 'ς τὸ χορὸ 'ποῦ ἀνταμωθήκαμε
 Μ' ἀγάπη καί μὲ πόθο ἀγκαλιασθήκαμε.
 Ἄγάπης λόγια φλογερά σοῦ ἴμιλησα,
 Γλυκεριά βασίλισσα.

Ἄποφε 'σάν τὸν Φάουστ ἐγελάστηκα,
 Ἔδωκα τὴν ψυχὴ μου κι' ἐκολάστηκα.
 Ἔνα φιλί!... Φθηνά σοῦ τὴν ἐπώλησα
 Γλυκεριά διαβόλισσα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ

ΕΠΗ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΜΑΣ
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Ἡ Ἐλευθεριά σ' ἐγέννησε κ' ἐξάστραφες μαζῆ της
 Μέσα 'σ ἕναν Παράδεισο λαμπρὸ τῆς φαντασίας σου
 Παντοῦ ἀστραποβρόντησες! 'Σ τὴν Ἐπανάστασί Της
 Νεκραῖς καρδιαῖς ζωντάνεψε ὁ χτύπος τῆς καρδιάς σου.
 Ἦλθες νέος ἄγγελος 'ς τὴ γῆ κ' ἐφεξες 'ς τὸν αἰθέρα,
 Καί τώρα 'ς τ' ἅγιο μνήμά σου λάμπει αἰώνια μέρα.

*
 * *

ΕΠΗ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΕΝΟΣ ΧΡΥΣΟΚΑΝΘΑΡΟΥ

Ἐδῶ μέσα ἕνας ΠΗΠΟΤΗΣ 'ς τὸ σκοτάδι εἶναι κλεισμένος,
 Ἐποῦ τὴν ἀργυρολογία πνοὴν εἶχε καί καρδιά.
 Καπνὸς ἦτανε καί ἀέρας, 'ς τὴ ζωὴ του ἀστοχισμένος,
 Καί παρόμοιος θενά μένη μέσ' 'ς τῆς γῆς τὴ σκοτεινιά.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΕΛΘΕ

Ἐλθέ εἰς τὴν ἀγκάλην μου, γλυκεῖά μου παρθένο,
 Νὰ μεθυσθῆς μὲ τ' ἄρωμα αὐτῆς, νὰ λησμονήσης
 Ὅτι ὁ βίος μας περᾶ ὠχρὸς ἐξηντλημένος
 Κ' ἡ εὐτυχία μετ' αὐτοῦ γοργῶς περᾶ ἐπίσης.

Ἐλθέ, καὶ θέρμην εἰς αὐτὴν θά εὖρης μαγικὴν,
 Ἐλθέ πρὶν ἢ νεότης μας χαθῆ ὡς ἄνθους μύρον,
 Καιρὸς χαρᾶς μᾶς δίδεται, χαρῶμεν τὴν ζωὴν
 Καὶ εὐχηθῶμεν νὰ σβεσθῆ μέσῳ τερπνῶν ὀνειρώων.

Ἐλθέ νὰ συνενώσωμεν τὰς δύο μας καρδίας,
 Καὶ νὰ σκεδάσωμεν μικρὸν τοῦ στήθους μας τὸν πόνον
 Καὶ ἴτως μὲ τὴν ἔνωσιν τοῦ βίου τὰς πικρίας,
 Ὡ φίλη, ἀφηγήσωμεν ἐπὶ ὀλίγον χρόνον.

II

Τὴν φύσιν πᾶσαν ἢ Ἡὼς φωτίζει θελκτικῶς
 Καὶ τῶν πευκῶν τὸ φύλλωμα ἀρμονικῶς κινεῖται
 Ἐφ' οὗ προσκάθητ' ἀηδῶν καὶ ψάλλει ἐρωτικῶς
 Καὶ λέγει κάθε τόνος τῆς — ταχέως ἐνωθῆτε!

Πρὸς τί νὰ μένωμεν ἄργοι μὲ στεναγμοὺς μυρίους
 Ἄφ' οὗ πόθον πρὸς ἔνωσιν δεικνύωμεν, ὦ φίλη;
 Πρὶν οἰωνοὺς νὰ ἴδωμεν τοῦ κόσμου ἀπαισίους
 Ἐλθέ καὶ θεὸς τὰ χεῖλη σου ἔς τὰ καίοντά μου χεῖλη!

III

Ἴδὲ παρῆλθε τῆς Ἡοῦς ἢ ποθητῆ μαγεία
 Καὶ νέφη νῦν ἐκάλυψαν πυκνὰ τὸν οὐρανόν·
 Βογγᾶ τὸ κύμα ἔς τὴν ἀκτὴν... ἐπῆλθε τρικυμία
 Κ' ἐν πλοῖον οἶμοι! ναυαγεῖ εἰς τὸν ὠκεανόν.

Ἡμεῖς τί ἄλλο εἴμεθα ἔς τὸν κόσμον ἢ ἐν πλοῖον;
 Ὅπερ κτυπῶσι κύματα ἀνέμων ἐναντίων;
 Πρὶν ὡς τὸ πλοῖον, φίλη μου, αἰφνης κ' ἡμεῖς χαθῶμεν
 Ἐλθέ, ἐλθέ ἐνούμενοι ὀλίγον νὰ χαρῶμεν!

ΘΕΟΓΝΙΣ

ἘΣ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ*

ΤΗ ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΜΑΝΑ

Δὲν εἶναι φέμμα! ἔφθασε ἡ ὥρα 'ποῦ σ' ἀφίνω,
 μάνα μου, δός μου ἓνα φιλή γιατί ἄλλη ΜΑΝΑ μὲ καλεῖ
 'ποῦ ἔς τὴ τῆ φωνήτης κλίνω.
 Καὶ θά σου λέω, χρυσῆ μου γρηά,
 τοὺς πόνους, τὰ κρυφά μου,
 καὶ μὲ τραγοῦδι θλιβερό
 θά σοῦ θυμίζω τὸν καιρὸ
 'ποῦ ἐφίληες τὰ φιλιὰ μου.

Λιγάκι ἀκόμα θᾶμ' ἐδῶ
 'εἰς λίγο τὸ σπαθί μου
 θά ᾄδῃς νὰ ζώσω ἔς τὸ πλευρὸ
 καὶ θά σοῦ δώσω λυπηρὸ
 τὸ ὑστερινὸ φιλή μου.
 Μὰ κι' ἂν σοῦ ποῦν πῶς ἔγυρε
 τ' ὀλάκριβο παιδί σου
 ἔσχησας σφαίρας τὸ φιλή...
 ἄχ, μὴ μοῦ λυπηθῆς πολὺ
 καὶ πάθει ἢ ζωὴ σου!

Ἄχ, πόσο ἀκόμα θά χαρῶ
 τὴν ποθητῆ ἀγκαλιά σου;
 δός μου, μανοῦλα, μιὰν εὐχὴ
 κι' ἀρμάτωσέ μου τὴν ψυχὴ
 μὲ δυὸ γλυκὰ φιλιὰ σου.
 Μὴ βάλης κι' ἄλλα βάσανα
 ἔς τὴ δύστυχη καρδιά σου
 ζῆσε, μανοῦλα, νὰ χαρῆς,
 νὰ ἰσχιάζης, νὰ παρηγορῆς
 καὶ τᾶλλα τὰ παιδιὰ σου.

Δός μου τα, μάνα, φυλαχτὸ
 πιστὰ νὰ μὲ φυλάνε
 ἐκεῖ 'ποῦ μόνος θά βρεθῶ,
 μέσ' ἔς τοὺς καπνοὺς 'ποῦ θά ριχθῶ
 ἐσὲ νὰ μοῦ θυμᾶνε.
 Θέλω μονάχα μιὰ φορὰ
 νᾶρχεσαι τὴ ἑβδομάδα
 ἐκεῖ, ἔς τὸ μαῦρό μου Σταυρὸ
 νὰ χύνῃς δάκρυ θλιβερό,
 ν' ἀνάφτης μιὰ λαμπάδα.

Μάνα μου, μὴ, ἄχ, μὴ μοῦ κλαῖς,
 κ' ἐγὼ ἔς τὰ ὄνειρά σου
 μεσ' ἔς τῆς νυχτὸς τῆ σιγαλιά
 ἄν τὰ φιλόστοργα πουλιά
 θὲ νὰ πετῶ σιμά σου!
 Ὡ, μὴν κυττᾶς τὸ χεῖλό μου
 'ποῦ σοῦ χαμογελάει
 γιὰ νὰ μοῦ σὲ παρηγορῆ,
 κι' ἄκου ἢ καρδιά μου ἢ τρυφερῆ
 μὲ τί καῦμὸ χτυπάει.

Σ' ἀφίνω 'γεῖά! Ἰερὸς παλμὸς
 μὲ παίρνει ἀπὸ σιμά σου,
 ἔς λίγο ἢ σάλπιγγα λαλεῖ
 καὶ μέσ' ἔς τῆς μάχαις μὲ καλεῖ...
 μάνα γλυκεῖά μου... 'γεῖά σου!

ΑΝΑΣΤ. ΠΡΟΝΤΖΑΣ

* Τὸ ποιημάτιον τοῦτο ἐγράφη κατὰ τὸν 7θρον τοῦ 1885, καθ' ἣν ἡμέραν ἀνεχώρουν ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Τάγματός μου διὰ τὰ σύνορα.

ΑΣΜΑΤΑ ΔΗΜΟΤ.— 3.ον — ΠΑΛΛΙΚΑΡΟΜΑΘΗΜΑ.

Ἐβγήκε ὁ Νάννος ἔς τὰ βουνά, ἦψηλά ἔς τὰ κορφοβούνια,
 Κ' ἐμάζωνε κλεφτόπουλα, παιδιὰ καὶ παλλικάρια.
 Τὰ μάζωξε, τὰ σύναξε, τάκαμε τρεῖς χιλιάδες,
 Κι' ὄλημερίς τὰ δίδαχνε, κι' ὄλημερίς τοὺς λέγει·
 — Ἀκούστε, παλλικάρια μου, κ' ἐσεῖς παιδιὰ δικά μου·
 Κλέφταις δὲ θέλω γιὰ τραγιά, Κλέφταις γιὰ τὰ κριάρια,
 Μόν' θέλω Κλέφταις γιὰ σπαθί, Κλέφταις γιὰ τὸ τουφέκι,
 Νὰ κάνουν χήραις κι' ὄρφανὰ ἔς τῶν Τούρκωνε τὰ σπίτια·
 Ἐδῶ νὰ κάνουν ἕξαγορά, κ' ἐκεῖ χωριά νὰ καίνε!

— 4ον —

Η ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΑ

Διψοῦν οἱ κάμποι γιὰ νερὸ καὶ τὰ βουνά γιὰ χιόνια,
 Διψᾷ κ' ἡ δόλια ἡ Ἀρετὴ ἦψηλά ἔς τὰ κορφοβούνια.
 Δώδεκα μέραις νηστικῆ καὶ δέκα διψασμένη,
 Κ' ἡ μάνα τῆς τῆς ἔλεγε, κ' ἡ μάνα τῆς τῆς λέγει·
 — Δὸς μ' Ἀρετὴ μ' τὸ λογο σου γιὰ νὰ σ' ἀρραβωνιάσω·
 — Δὲ σ' τῶπα μάνα μιὰ φορὰ, δὲ σ' τῶπα τρεῖς καὶ πέντε·
 Δὲν πάω γὼ ἔς τὴ Δήμητσα κι' οὔτε ἔς τὴ Δημητσάνα,
 Θὰ πάγω ἔς τὰ Καλάβρυτα ποῦναι τὰ παλλικάρια,
 Ὅπου φοροῦν τὰ τζάμικα, ταῖς ἀσημοπιστόλαις,
 Ὅπου φοροῦν ταῖς φέρμελαις κ' ἔχουν βαρυὰ τουφέκια!

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκx)

(Συνέχεια ὄρα προηγούμενον φυλ.)

12 Μαΐου

Ἄ δὲν ἐτόλμησα, ὄχι, δὲν ἐτόλμησα. Ἠδυναμένη νὰ ἐναγκαλισθῶ αὐτήν, καὶ νὰ τὴν θλιψῶ ἐδῶ ἐπὶ τῆς καρδίας ταύτης. Τὴν εἶδον

— 234 —

ἀποκοιμισμένην ὁ ὕπνος ἐκράτει κεκλεισμένους τοὺς μεγάλους ἐκείνους μακρὺς ὀφθαλμούς της. Ἀλλὰ τὰ ρόδα τοῦ προσώπου της, εἴπερ ποτε ζωρότερα ἠπλούντο τότε ἐπὶ τῶν δροσερῶν παρειῶν της. Τὸ ὄρειόν της τῶμα ἔκειτο ἐγκαταλελειμμένον ἐπὶ σάιμποδος. Ὁ εἰς τῶν ἐρχόντων της ὑπεστήριξε τὴν κεφαλὴν, ὃ δ' ἄλλος μαλθακῶς ἐκρέματο. Πολλὰκι εἶδον αὐτὴν περιπατοῦσαν καὶ χορεύουσαν μίξει τῶν ἐνδομύχων τῆς ψυχῆς μου ἠσθάνθη καὶ τὴν ἄρπαν της καὶ τὴν φωνὴν της, καὶ πλήρης τρόμου, ὡσεὶ ἔβλεπον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ παραδείσου κατελθοῦσαν, τὴν ἐλάτρευον.. ἀλλ' οὕτως ὄραϊαν ὡς σήμερον, οὐδέποτε εἶδον αὐτὴν, ποτέ. Τὰ φορέματά της μοι ἐπέτρεπον νὰ διορῶ τὴν διαγραφὴν τῶν ἀγγελικῶν ἐκείνων σχημάτων· καὶ ἡ ψυχὴ μου τὰ ἐθεώρει—καὶ τί δύναμαι νὰ σοι εἶπω; ἡ μανία ὄλη καὶ ἡ ἐκστασις τοῦ ἔρωτος ἤναψαν φλόγα ἐν ἐμοὶ καὶ μὲ ἀνήρπασαν. Ὡς εὐσεβῆς προσκυνητῆς ἤγγιζον τὰ φορέματά της καὶ τὴν μυροβολοῦσαν κόμην της, καὶ τὴν δεσμιδα ἴων, ἦν ἐν μέσῳ τοῦ στήθους αὐτῆς ἔφερε.—Ναί, ναί, ὑπὸ τὴν χεῖρα ταύτην ἱερότητα περιβληθεῖσαν, ἠσθάνθη παλλομένη τὴν καρδίαν της. Ἀνέπνουν τὴν πνοὴν τοῦ ἡμικλείστου στόματός της—ἐμελλον νὰ ροφήσω τὴν ἡδυπαθειαν ὄλην τῶν θεσπεσιῶν ἐκείνων χειλέων, — ἐν φίλημά της! καὶ θὰ ἠυλόγουν τὰ δάκρυα ἄπερ πρὸ τοσοῦτου χρόνου δι' αὐτὴν καταπίνω—ἀλλὰ τότε, τότε ἤκουσα αὐτὴν καθ' ὕπνον στεναζούσαν· ὡπισθοχώρησα ὡς ὑπὸ θείας χειρὸς ἀπεωσθείς. Σ' ἐδίδαξα ἴσω; ἐγὼ ν' ἀγαπᾷς καὶ νὰ κλαίης; καὶ ζητεῖς βραχεῖαν στιγμὴν ὕπνου διότι σοὶ ἐτάραξα τὰς ἀθῶας καὶ ἠρέμους νύκτας σου; Ἐν τῇ σκέψει ταύτῃ ἐγονυπέτησα ἐνώπιον αὐτῆς ἀκίνητος, ἀναυδος, καταστὲλλον τὴν πνοὴν μου—καὶ ἔφυγον ὅπως μὴ ἐξεγείρω αὐτὴν ἐν τῷ ὄδυνηρῷ βίῳ ἐν ᾧ στεναζει. Δὲν μεμφιμοιρεῖ, καὶ τοῦτο πολὺ μᾶλλον μοῦ σπαράσσει τὴν καρδίαν· ἀλλὰ τὸ ἀεῖποτε μελαγχολικώτερον ἐκείνο πρόσωπόν της, καὶ τὸ μετὰ τοσοῦτου οἴκτου ἀναπαύομενον ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα της, ὃ τρόμος ὕψ' οὐ πάντοτε καταλαμβάνεται ἀκούουσα τὸ ὄνειμα τοῦ Ὀδοάρδου, καὶ ὃ πόθος τῆς μητρὸς της... Ἄχ ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς παρεχώρει αὐτὴν, ἐὰν δὲν ἐμελλε νὰ συμμετάσχη τῆς λύπης. Αἶδιε Θεέ! ὑπάρχεις σὺ δι' ἡμᾶς τοὺς θνητούς! ἢ ἀσπλαγχνος εἶσαι πατὴρ πρὸς τὰ πλάσματά σου; γνωρίζω ὅτι ὅταν ἐστειλας ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἀρετὴν, πρωτότοκόν σου θυγατέρα, ὁδηγὸν αὐτῆς ἔδωκας τὴν Δυστυχίαν. Ἀλλὰ διατί ἀφῆκας ἐπειτα τὴν νεότητά καὶ τὴν καλλονὴν τσοῦτον ἀσθενεῖς καὶ μὴ δυναμένης νὰ ὑποστῶσι τὰς παιδείας παιδαγωγῶν τοσοῦτον αὐστηρᾶς; Ἐν πᾶσαις ταῖς θλίψεσι μου ὕψωσα τοὺς βραχίονας μέγχι σου, ἀλλ' οὔτε νὰ μεμφιμοιρήσω, οὔτε νὰ κλαύσω ἐτόλμησα. Ἄ, καὶ διατί τώρα νὰ μοὶ καταστήσης καταληπτὴν τὴν εὐτυχίαν, ἐὰν ἐμελλον τοσοῦτον ἀγρίως νὰ ποθήσω αὐτὴν, καὶ διὰ παντός νὰ ἀπολέσω τὴν ἐλπίδα της; διὰ παντός! Ὅχι, ὄχι· ἡ Θηρεσία εἶνε ὄλη ἰδική μου· σὺ μοὶ τὴν

— 235 —

προώρισας, διότι μοι ἔπλασας καρδίαν ἰκανήν, ἀπείρωσ, αἰώνίως ν' ἀγαπᾷ αὐτήν.

13 Μαΐου

Ἐὰν ἤμην ζωγράφος! ὅποια ἀφρονία ὕλης διὰ τὸν χρωστικῆρά μου. Ὁ καλλιτέχνης βεθυθισμένος ἐν τῇ ἡδυπαθεί ἰδέα τοῦ ὠραίου ἀποκοιμίζει, ἢ τοῦλάχιστον μετριάζει πάντα τ' ἄλλα πάθη. Ἀλλὰ καὶ ζωγράφος ἂν ἤμην; ἐν τοῖς ζωγράφοις καὶ τοῖς ποιηταῖς εἶδον ὠραίαν ἐνώτε δὲ καὶ ἀπλὴν τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐξοχον, ἀπειρον, ἀμίμητον οὐδέποτε εἶδον αὐτὴν γραφομένην. Ὁ Ὀμήρος, ὁ Δάντης καὶ ὁ Σέκσπηαρ, τρεῖς διδάσκαλοι πασῶν τῶν ὑπερανθρωπίνων διανοιῶν, κατέλαβον τὴν φαντασίαν μου, καὶ ἐφλεξν τὴν καρδίαν μου διὰ θερμοτάτων δακρύων ἐβρεξα τοὺς στίχους αὐτῶν, καὶ τὰς θείας σικίας των ἐλάτρευσα, ὡσεὶ ἐβλεπον αὐτὰς καθήμενας ἐπὶ τῶν ὑπερκειμένων τοῦ κόσμου ὑψηλῶν θόλων, ἵνα δεσποζῶσι τῆς αἰωνιότητος. Τὰ πρωτότυπα ὁμῶς, τὰ ὅποια ἐνώπιόν μου βλέπω, πληροῦσι πάσας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου καὶ δὲν θὰ ἐτόλμων, Λαυρέντιε, δὲν θὰ ἐτόλμων, ἐὰν ἐν ἐμοὶ καὶ αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος μετενεχεῖτο, νὰ αὐρῶ τὰς πρώτας γραμμάς. Ὑψίστη Θεέ! Θεῶν ἐκρινήν τινα ἐσπέραν ἀγάλλεσαι ἱ ω; ἐπὶ τῇ πλάσει σου; Σὺ πρὸς παρρηθίαν μου ἔχυσας ἐν ἐμοὶ ανεξάντλητον πηγὴν ἡδονῆς, ἣν ἐγὼ συχαίως ἀδιαφόρως εἶδον. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ὑπὸ τῶν γαληνῶν τοῦ ἐκλείποντος ἡλίου ἀκτίνων χρυσιζόμενης, βλέπω ἑμαυτὸν περικυκλούμενον ὑπὸ ἀλύσειως λόφων, ἐπὶ τῶν ὀπίων κυμαίνονται τὰ σπαρτά, καὶ ἡρέμως κινουῦνται αἱ ἐπὶ τῶν ἐλαίων καὶ τῶν πετεσῶν ὑπιστηριζόμεναι καὶ πλουσίους στεφάνους ἀποτελοῦσι ἀμπελοι. Οἱ κρηνοὶ καὶ οἱ θράχοι μακρὰν ἐπαυξάνουσιν ὡσεὶ ἐπὶ τῶν μὲν ἦταν ἐπιτεθειμένοι οἱ δὲ. Κάτωθεν, ὑπὸ τοὺς πόδας μου, εἰσὶν αἱ πλευραὶ τοῦ ὄρους διερρηγμέναι εἰς ἀγωνα θάραθρα μεταξὺ τῶν ὀπίων ζωηρότερον διακρίνονται αἱ βαθμηδὸν ἀνυψούμεναι σικαὶ τῆς ἐσπέρας. Ὁ ποθρὴν σκοτεινὸς καὶ φρικαλέος φαίνεται ὡς στόμα καταβόθρας.

Πρὸς μεσημβρίαν ἀνυψῶται δάσος ὑπερκειμένον καὶ σικιάζον τὴν κοιλάδα ὅπου βόσκειται τὰ πρόβατα ἢ κρέμονται ἀπὸ τῶν κρημῶν αἱ ἀναρριχθίται αἴγες. Ἀσθενῶς κελιδούσι τὰ πτηνὰ ὡσεὶ θρηνοῦντα τὴν θνήσκουσαν ἡμέραν, μυκῶνται αἱ ἀγελάδες, ὁ δὲ ἄνεμος φαίνεται ὡσεὶ τερπόμενος ἐν τῷ ψιθυρισμῷ τῶν κλαδῶν. Ἀλλὰ πρὸς δυσμὰς, διαίρουσιν αἱ λόφοι, καὶ ἐκτείνεται ἐνώπιον τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπέραντος πεδιάς.

Ἐν τοῖς παρακειμένοις ἀγροῖς διακρίνονται αἱ ἐσῆς ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν ὁ ἀποκαμὼν γεωργὸς παρακολουθεὶ αὐτοῦ; σπριζόμενος ἐπὶ τῆς θυκτηρίας του; καὶ ἐνῶ αἱ μητέρες καὶ οἱ σύζυγοι παρασκευάζουσι τὸ δεῖπνον διὰ τὴν κέκμηκυϊαν οἰκογένειαν, καπνὸς ἀναθρῶσκει ἐκ τῶν εἰσέτι λευκαζύσων μακρὰν κειμένων κωμῶν, καὶ τῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ διεσπάρμένων καλυβῶν. Οἱ ποιμένες ἀμέλγουν τὸ

ποιμνιον, ἡ δὲ γραῖα ἤτις ἐνυθεν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς μάνδρας, ἐγκαταλείπει τὴν ἐργασίαν, καὶ θωπεύει καὶ ξέει τὸ μισχάριον καὶ τὰ μικρὰ λευκὰ ἀρνία τὰ περίξ τῶν μητέρων αὐτῶ, βληχόμενα. Τὸ βλέμμα ἐν τοῖτοις ἐπεκτείνεται, καὶ μετὰ μακροτάτας σειρὰς δένδρων καὶ ἀγρῶν, σταματᾷ ἐν τῷ ὀρίζοντι ὅπου τὸ πᾶν σμικρύνεται καὶ συγχέεται ἀπερχόμενος ὁ ἥλιος ρίπτει ὀλίγας ἀκτίνας, τοὺς τελευταίους, οὕτως εἰπεῖν, ἀσπασμούς του πρὸς τὴν φύσιν τὰ νέφη ὑπερυθρῶσι, εἶτα βαθμηδὸν τὸ χρωμὰ των ἐκλείπει καὶ ὠχρίασαντα ἐπὶ τέλους συγχέονται ἐν τῷ σκοτεινῷ τότε ἡ πεδιάς ἐξαφανίζεται, αἱ σικαὶ ἐκτείνονται ἐπὶ τῆς γῆς, ἐγὼ δὲ ὡς ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ δὲν εὕρισκω ἐκεῖθεν ἢ τὸν οὐρανόν.

Χθὲς τὸ ἐσπέρας βραδέως κατεβαίνον ἀπὸ τοῦ ὄρους πάντες παρεδόθησαν ἡδὴ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς νυκτός καὶ, πλὴν τοῦ ἄσματος τῆς χωρικῆς καὶ τῶν πυρῶν τῶν ποιμένων, οὔτε ἤκουον οὔτε ἐβλεπον ἄλλο τι. Οἱ ἀστέρες ἐσελάγιζον, ἐγὼ δὲ χαιρετίζων τοὺς ἀστερισμούς, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, ἄρετον ἠσανόμην μαγεῖαν, ἡ δὲ ψυχὴ μου εἰς σφαίρας ἀνυψῶτο πολὺ ὑπερτέρας τῆς γῆς. Εὐρέθη ἐπὶ τοῦ λυφίσκου παρὰ τὸν ναὸν ὅτε ἤχησεν ὁ κῶδων τῶν κεκοιμημένων, αἰσθημα δὲ φιλανθρωπίας εἴλκυσε τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸ κοιμητήριο, ὅπου καθεύδουσιν οἱ πατέρες τοῦ χωρίου ὑπὸ τοὺς χλοοσκεπεῖς αὐτῶν τάφους.

Ἀναπαύθητε ἐν εἰρήνῃ, ὦ γυμνὰ ὄστα· ἡ ὕλη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὕλην. Ἐπὶ τῆς γῆς οὐδὲν μειοῦται, οὐδὲν αὐξάνει, οὐδὲν ἀπόλλυται, τὸ πᾶν μεταμορφώσεις καὶ ἀναγεννήσεις ὑφίσταται... Ὡ ἀνθρωπίνῃ τύχῃ! Ὁ ἦσσαν τῶν ἄλλων δυστυχῆς δὲν σὲ φοβεῖται. Ἀποκαμὼν ἐξηπλώθη ἐπὶ τὸ ἄλσος τῶν πευκῶν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ἡρέμου ἐκεῖνου σκοτούς ἀνεπόλουν τὰς δυστυχίας μου ὄλας, ὄλας τὰς ἐλπίδας μου. Ὁπου καὶ ἂν ἐστρεφον τὸ βλέμμα ἐναγωνίως ἀναζητῶν τὴν εὐτυχίαν, ἐβλεπον ματὰ κοπιώδη καὶ βασανιστικὴν ὁδοιπορίαν, χαίνοντα τὸν τάφον μου, μετ' ἐμοῦ δὲ ἐντὸς αὐτοῦ θαπτόμενα ἅπαντα τὰ τε δυστυχήματα καὶ τὰς εὐτυχίας τοῦ ἀνωφελοῦς τούτου βίου.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΘΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Καὶ ὁ Ραγκαβῆς αὐτός, γόνος τυγχάνει τῆς γνωστῆς οἰκογενείας, ἀρχῆθεν διακρινομένης. Ἐγεννήθη δ' ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1842, ἐκ πατρὸς μὲν τοῦ σοφοῦ Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ καὶ μητρὸς τῆς Καρολίνης Skene. Ἄν ἡ πατρικὴ οἰκογένεια τυγχάνει πασίγνωστος, ἡ μητρικὴ εἶνε μίᾳ τῶν διακεκριμένων ἐν Σκωτίᾳ, διὰ καὶ κατὰ τὴν ποιητικωτάτην ἔκφρασιν τοῦ πολλοῦ Πανταλίδου.

«Εἶν' αὐτὸς τῆς ἐτέρης ρίζης φῶς τὸ μοιραῖον,
 «Ὅπερ εἶχον ἀνάψαι, δίκην ἄλλου πυρσού,
 «Ἡ πατρίς τῶν Βυρῶνων, ἡ πατρίς τῶν Τυρτζίων
 «Συελθοῦς' ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ κλεινοῦ Ιλισσοῦ.
 «Ἐξημαίευσαν ταύτην τὴν λοχεῖαν αἱ Μῦσαι,
 «Συγγενεῖς ἐκ πατέρων καὶ οἰκέτιδες οὗται».

Δικαίως δὲ καὶ ὁ ἰταλὸς ποιητὴς Gemma λέγει ὅτι ὁ Κλέων «τὸ πνεῦμα τῆς ποιήσεως εἶχεν ἐν τῷ αἵματι καὶ τὴν τέχνην ἔμαθε διὰ τοῦ αἵματος, ὃν ἀνέπνεεν ἐν τῇ οἰκίᾳ.» Ἐσπούδασε δ' ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς σχολείοις, καὶ ἀρχότερον πρὸς τελειοποίησιν μετέβη εἰς Βερολίνον καὶ Ἐιδελβέργην, ἔνθα ἀνεδείχθη διδάκτωρ τὰ Νομικὰ κατὰ τὸ 1862.

Ἐπανακάρησε εἰς τὴν πατριδα, ἀφοῦ διέμεινεν ἐν ἀκόμῃ ἐν Παρισαίοις ἔτος, εἰσῆλθεν ὡς ἀκόλουθος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ κατὰ τὸ 1866 διορίσθη Γραμματεὺς τῆς ἐν Οὐασιγκτῶνι Πρεσβείας, ἰδρυθείσης τότε πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ Κρητικοῦ ἀγῶνος. Τοῦ δὲ πρεσβευτοῦ στρατηγοῦ Καλλέργη θανόντος δυστυχῶς πρὶν ἢ καταλίπει τὴν Εὐρώπην, ὤρισθη ἀντικαταστάτης αὐτοῦ ὁ γνωστὸς Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, καὶ οὕτως, πατὴρ καὶ υἱός, ἀπῆλθον ὁμοῦ πρὸς τοὺς ἀντίποσιν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, συνελθόντος τοῦ ἐν Παρισαίοις Συνεδρίου, ὁ πατὴρ ἐκλήθη ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ ἐν αὐτῷ τὴν Ἑλλάδα, ἀπέμεινε δὲ ὁ υἱός ὡς ἐπιτετραμμένος ἐν Ἀμερικῇ μέχρι τοῦ 1871. Τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ μαρτυροῦσιν αἱ τε ἐνεργηθεῖσαι ὑπὲρ τῶν Κρητῶν εὐρεῖται συνεισφοραὶ καὶ τὰ ἐπανειλημμένα συμπληθῆ τῆς Συγκλήτου ψήφισματᾶ, ὡς καὶ ἡ κατὰ τὸ ἡμισυ ἐλάττωσις τοῦ ἐπὶ τῆς σταφίδος τέλους. Μαθὼν ὅτι ἐν Καλλιφορνίᾳ εὐρίσκοντο διεσπαρμένοι πολλοὶ Ἕλληνας, ἀπῆλθεν εἰς τὴν μεμακρυσμένην ἐκείνην παρὰ τὸν Εἰρηνικὸν χώραν, καὶ περισυνέχης αὐτοῦς, ἰδρυσεν Ἑλληνικὸν Προξενεῖον καὶ ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν, δι' ἣν ἐξόχως ἔκτοτε προήχθη ἡ ἀποικία ἐκείνη. Ἐπίσης ἰδρυσεν μετὰ τοῦ Ρώσου πρεσβευτοῦ Κατακάζη καὶ τὸν πρῶτον ἐν Νέφ Εὐοράκῃ Ἑλληνικὸν Ναὸν, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐτελέσθη ὁ γάμος αὐτοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Γερμανοῦ πρεσβευτοῦ Βυρῶνου Γερὸλτ, ἡ πρώτη ὀρθόδοξος τῆς φύσεως ταύτης ἱεροτελεστία ἐν τῷ νέφ νόσῳ.

Κατὰ τὸ 1871 μετετέθη ὡς Α' γραμματεὺς ἐν Πετροπόλει, ὅπου διέμεινεν ὀλίγους μῆνας, καὶ εἶτα ἐν Βιέννῃ, ὅπου διέμεινε δύο ἔτη, προχθεῖς κατὰ τὸ 1873 εἰς γενικὸν πρόξενον ἐν Βουκουρεστίῳ.

Ἐν Ρωμανίᾳ ἔμεινε ἕξ ἔτη διαπραγματευθεὶς τὴν πρώτην μετὰ τῆς χώρας ἐκείνης ἐμπορικὴν Συνθήκην καὶ, τελειοφόρος, προστατεύσας ἔθνικὰ συμφέροντα.

Κατὰ τὸ 1880 προήχθη εἰς πολιτικὸν πράκτορα ἐν Αἰγύπτῳ ὅπου διέμεινεν ἐπὶ δύο ἔτη, ἤτοι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ διαδραματισθέντων φοβεῶν γεγονότων.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σρχῶν, σπεύσας ἐπὶ

τοῦ τόπου ἐν ἀνοικτῷ ὄχηματι, προσεβλήθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων καὶ διεσώθη ὡς ἐκ θαύματος, ἐπιτὰ φέρων τραύματα. Κατὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μέχρι τοῦ βομβαρδισμοῦ μεσελαβῆσαν μηνιαῖον διάστημα, τῆς Β. Κυβερνήσεως λίαν ἀξιεπαίνως θέσης εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πολιτικοῦ πράκτορος πάντα τὰ διαθέσιμα ἐμπορικὰ καὶ πολεμικὰ ἀτμόπλοια, κατώρθωσεν οὗτος ν' ἀπομακρύνῃ τῆς Αἰγύπτου εἰκοσιπέντε ὅλας χιλιάδας Ἑλλήνων καὶ ἄλλων χριστιανῶν, οἵτινες οὕτω διεσώθησαν ἐξ ἀφεύκτου θανάτου. Μετὰ δὲ τὸν βομβαρδισμόν, εἰς ὃν παρέστη ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἀλεξανδρείας πυρποληθείσης ὑπὸ τοῦ ἀποχωροῦντος Ἀραβῆ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν καθιδρυμάτων διατρεχόντων τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐθις μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Γεωργίου εἰς τὸν λιμένα, εἰς ὃν μόνον εἶχεν ἤδη εἰσπλεύσει μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ πλοίων ὁ Ἀμερικανὸς Ναύαρχος, καὶ ἀποβιβάσας ἄγλημα ἐξ 120 ἀνδρῶν μετὰ δύο ἀντιλιῶν, προέβη εἰς τὸ ἔργον τῆς διασώσεως, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀναστάτου καὶ, δυστυχῶς, ἀναφλεγομένης πόλεως. Ἐπί τινος ἡμέρας ἡ ἐργασία αὕτη ὑπὸ τῶν ἀτρομήτων ἐκείνων ἀνδρῶν καὶ τῶν γενναίων αὐτῶν ἀξιωματικῶν διεξαχθεῖσα, ἔσχεν ὡς ἀποτελεσμα τὴν διάσωσιν τοῦ περικαλλοῦς Ναοῦ, τῶν σχολείων, τοῦ νοσοκομείου, τοῦ προξενείου καὶ τῶν ἄλλων κοινωφελῶν κτημάτων, ὡς καὶ σπουδαίου μέρους τῆς πόλεως.

Μετὰ δὲ τὴν μάχην τοῦ Τέλ-ελ-Κεθίρ ἀποκαταστάσης πλείν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ εἰρήνης, μετετέθη εἰς Βουλγαρίαν, ὅπου παρέστη εἰς πάντα τὰ ἐκεῖ διαδραματισθέντα γεγονότα, ἤτοι τὸ ἐν Φιλιππουπόλει πραξικόπημα, τὸν σερβοβουλγαρικὸν πόλεμον καὶ τὴν κατὰ τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου στάσιν καὶ ἀντεπανάστασιν. Τοσοῦτον δὲ προήσπισε τὰ συμφέροντα τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δεινοῦ ἀναβρασμοῦ, ὥστε οὐδὲ τὰ ἰδιωτικά τινος ἐβλάθησαν συμφέροντα. Σύνάμα δὲ ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῶν μετὰ τὰ τῆς Σερβίας σχέσεων ἀντιπροσωπεύει καὶ τὴν δύναμιν ἐκείνην.

Τὸ ὄνομα καὶ τοῦ Ραγκαβῆ τούτου ἀνάκει ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γραμματολογίᾳ ὡς κληροδοτήσαν εἰς τὸ ἔθνος ἱστορικὰ δράματα, διατριβὰς καὶ λυρικός ποιήσεις. Αἱ ποιήσεις αὐτοῦ διακρίνονται ἐπὶ τε τῇ ἐμπνεύσει καὶ ἀπαραμίλῳ καλλονῇ καθαρευούσης γλώσσης. Ἐκτιμῶνται παρὰ τῶν λογίων, πλὴν ἀδύνατον, χάριν τῆς γλώσσης, νὰ γίνωνται πεφλημένος σύντροφος τῷ λαῷ.

Κατὰ τὸ 1877 ἐδημοσίευσεν «Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην» μετὰ προλεγομένων καὶ σημειώσεων, δράμα, ὅπερ τοσοῦτον, κατὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ, ἐποίησε θόρυβον, ταραξάν, ὡς τὸ σῆνητες, τὴν ἐκκλησίαν καὶ, δυστυχῶς, αὐτῆς ἐκείνης τῆς Βουλῆς τὴν ἡρεμίαν, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς προόδου καὶ ἀνεξαρτησίας πνεύματος.

Κατὰ τὸ 1884 ἐδημοσίευσεν τὴν Θεοδώραν, δράμα ἐπίσης μετὰ προλεγομένων καὶ σημειώσεων, ἔργον ἔξοχον, περὶ οὗ τόσῃ ἐδημοσι-

εύθησαν ἐν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ τῇ Ἑσπερίᾳ, ὅτι ἤθελον ἀ-
 πετελέσει, ἀθροίζοντα, τόμον ὀγκωδέστερον τοῦ ἐπικρινομένου συγ-
 γράμματος. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Ραγκαβῆ, νομιζομεν, ἀνώτερον τοῦ ὁμω-
 νύμου τοῦ Σχρῶδου. Κατὰ τὸ 1885 ἐδημοσίευσεν τὸ Ἡράκλειον,
 δ.α.μ.α. ἐπίσης μετὰ προλεγομένων καὶ σημειώσεων, ὑπερ δὲν διαστά-
 ζομεν νὰ ὀνομάσωμεν ἀξιόλογον, καὶ τὸ πῦρ ὑπὸ τὴν αἰθά-
 λην, κωμωδίαν εἰς πράξεις δύο.

Ὁ Ραγκαβῆς, πλὴν τῶν ἄνω δραματικῶν ἔργων, τῷ 1863 ἐξέδο-
 το τὸ πολύτιμον πόνημα «Καθ' Ὀμηρον οἰκιακὸς βίος,» ὑπερ τυ-
 χάντος καλλίστης ὑποδοχῆς, δευτέρα ἐγένετο πολυτελής ἐκδοσις τῷ 1883
 τυχίστα ἐξαντληθεῖσα.

Νῦν διαμένει ἐν Σόφῃ ἀντιπροσωπεύων τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ καταγι-
 νόμενος εἰς μελέτας. Δι' ἐλπίδος δ' ἔχομεν νὰ κληροδοτήσῃ τάχιστα
 εἰς τὸ ἔθνος ἐκτενὲς παιητικὸν ἀριστοῦργημα μεστὸν ἑλληνικῆς ἐμ-
 πνεύσεως.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΑΡΑΒΗΝ, μηνιαῖον φύλλον τῶν ἀνθρωπίνων συμφερόντων,
 ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις, διευθύνοντος τοῦ κ. Πλάτωνος Δρακού-
 λη. Ἐκθύμως συσταίνομεν τοῖς κ. κ. ἀναγνώσταις ἡμῶν τὸ ἄ-
 ριστον τοῦτο ἀνάγνωσμα, μικρὸν μὲν τὸ δέμας, ἀλλὰ περι-
 εκτικώτατον ἀρχῶν ὑψηλῶν, ἀληθῶς φιλανθρώπων, καὶ εἰς σω-
 τήριον ἀφορῶν σκοπὸν. Ἐτησίᾳ συνδρομῇ αὐτοῦ διὰ μὲν τὴν
 Ἑλλάδα δραχ. 2, διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν δραχ. 4.

ΠΕΤΡΟΥ ΚΡΑΠΟΤΚΙΝ: Ἐκ λησις πρὸς τοὺς νέ-
 ο υ ς Μετάφρασις μετὰ προλόγου ὑπὸ Πλάτωνος Κ. Δρακού-
 λη. Τιμᾶται λ. 50. Τὰς αὐτὰς ποιούμεθα συστάσεις καὶ διὰ τὸ
 ρηθὲν βιβλίον, καθότι ἐξ αὐτοῦ δύναται τις ν' ἀντλήσῃ ἰδέας φι-
 λανθρωπικὰς, σωτηρίας.

ΕΛΛΑΣ: ἑφημερὶς ἡμερησία ἐν τῷ σχήματι τῆς «Νέας Ἐ-
 φημερίδος», διευθύνοντος τοῦ κ. Σ. Τσιβανοπούλου. Ἀγγελία
 αὐτῆς ὑπάρχει ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Τιμὴ ἑτησίας συνδρο-
 μῆς διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 20, διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χ. 25.